

meg s
van
aula.
ésnek
sorr.
annak
idnek
iszon-
le ki-
küld-
gyar
erem
. Az
mpás
küldi
l vá-
es. —
ld át
esta.
sedre
ömré
sorát
—
okad
mája
egy
ezka-
tését
ssam
hogy
mon-
gyar
sze-
r fél
nyel-
k, ha
va-
lálós
. —
hogy
vény
ette
ik a
r. —
osta-
nem

blán-
plén

re :
aula
man
ado-

épület.

... ELMONDTA, MI A KIVÁNSÁGA. (Lásd a 107. lapon.)

L. köt. 7. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1896. február 16-án.

A REJTELMES KULCS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

DOMOKOS bácsi az utóbbi napokban senkinek sem szolt egy árva szót sem arról, hogy mit forgat a fejében, még Zsombolyi urnak sem. Bélával kétszer-háromszor is bebarangolta a hegyeket, jóízűen el is beszélgett vele sok mindenféléről, de Béla nem igen vett olyasmit észre, mint ha az ő dolgán még továbbra is törné az öreg ur a fejét. Csak elvétve, úgy véletlenül kérdezgett egyet-mást: hogyan éltek, hogyan laktak ott a nevelő-intézetben, milyen ott a szokás? De hát miről is beszélhetett volna egyébről az ilyen kis diákkal?

Zoltán természetesen még kevésbé gyanithatta, miféle nyomon jár az öreg ur s épp ezért ugyancsak csodálkozott, mikor Domokos bácsi azért a kulcsért küldte. Meg nem foghatta, de aztán nem is igen törte rajta a fejét, hogy ugyan mire kell az a kulcs az öreg urnak? De miután eljárt a dologban és olyan váratlan eredménnyel tért vissza, most már ő is érdeklődött egy kicsit, főképp midőn látta, hogy Domokos bácsi szinte neki vörösödött a boszuságtól és azt emlegeti, hogy »kisiklott« valaki a kezei közül.

— Kedves bácsi, kérdé, hát olyan nagyon fontos volna az, hogy kezébe kapja azt a kulcsot?

— Nagyon.

— Akkor ki kellene nyomozni, hogy ki vitte el, kinél van? Én pedig gyanitom is.

— Ugyan?

— Igen is. Az bizonyos, hogy Sándor vesztette el a kulcsot. Aztán nem akarta

a magáénak vallani. Hát ez nagyon különös, az effélére okának kell lenni az embernek.

Domokos bácsi elmosolyodott.

— Jól okoskodol, fiam. De mit következtetsz belőle?

— Azt, hogy Sándor vétette vissza is a kulcsot, de más valakinek a segítségével. Mert az teljes lehetetlen, hogy akár ki idegen pontosan le tudja írni a kulcsot, amelyet soha sem látott. Tehát Sándor talán mégis csak észre vette, hogy övé a kulcs; de mert eleinte eltagadta, most mással hozatta el. Azt hiszem, nála van.

Az öreg ur ez alatt már teljesen vissza nyerte nyugodt kedvét és vidáman veregette meg Zoltánnak a vállát.

— Eléggé okosan tudsz gondolkozni, fiam. De sokszor a leggyönyörűbb okoskodással is hamis utra jutunk és bajba keverünk másokat is. Tehát, kedves Zoltánom, legelőször is azt kell megígérned, hogy erről a rosszul sikerült kísérletről nem szólsz egy árva szót sem senkinek. Jól értsd meg, még atyádnak és öcsédnek sem!

— Ha Domokos bácsi úgy kívánja, hát nem szólok. Ámbár nem értem...

— Meghiszem, hogy nem érted. Majd valamikor talán megérted. A másik mondanivalóm meg az, hogy ha mégis valami módon, de szép szerivel, föltűnés nélkül biztosan megtudhatnád, hol és kinél van az a kulcs?... no, azt nagyon szeretném. Magam is utána nézek ugyan, de valószínű, hogy neked könnyebben sikerül.

— Hogyan, kedves bácsi?

— Nem mondok többet. Ha megérted, jó; ha nem érted meg, az sem nagy baj. Akkor egészen rám marad a dolog.

Zoltán ugyancsak meg volt akadva, amint Domokos bácsitól hazafelé ballagott. Semmikép sem tudta megérteni, miért kapott az öreg urtól ilyen rejtélyes megbizást? Mert azt tudta ugyan, hogy Domokos bácsi a Béla ártatlanságának a kiderítésén fáradoz; de ennek a haszontalan kis kulcsnak már csak nem lehet semmi köze ahhoz a fontos üggyhöz? Kétségtelen azonban, hogy Domokos bácsinak valami terve van Sándorral. De micsoda?

— No, ezen hiába töröm a fejemet, gondolá Zoltán. És meg sem kérdezhetem senkitől, ha már oly nagyon megigérttem. Sándortól persze már éppen nem. Az öreg ur, ugy látszik, nagyon fél, hogy elárulom. Pedig végre is Sándorral köll beszélnem, mert el nem tudom képzelni, hogy az a kulcs más valakinek is kell Bizonyosan olyasfélét gondol Domokos bácsi, hogy nekem inkább megvallja Sándor.

Ebben Zoltán közel járt az igazsághoz. Nem is ezen töprengett tovább, hanem azon, amit Domokos bácsi oly nagyon a lelkére kötött: hogy szép szerivel, föltűnés nélkül, de biztosan tudja meg a kulcs sorsát. Hogyan fogjon hozzá? Egészen gondolkozóvá lett s még az sem nagyon érdekelte, mikor haza érve meghallotta, hogy szülei jövő vasárnapra kirándulást terveznek a Bagolyvárhoz. Zombolyi ur így szólt:

— Minapában megigérttem nektek, most tehát kirándulunk egész napra. Tüzet rakunk, sütünk czigány-pecsenyét s a tiszteletes ur majd elmeséli a sok érdekes regét, mely a vár-romhoz fűződik.

— Én minap már jártam ott Domokos bácsival, mondá Béla. Olyan vonzó hely! Annyi üreg, barlang tátong mindenfelé!

— Vigyázni kell ám, hogy valahová le ne bukjatok, ti szeleburdiak! szólt a mama.

— Ó, én már jól ismerem. Nem is hinné senki, hogy az öreg Domokos bácsi milyen ügyes és merész. Bejártuk a várrom minden zugát és egészen jól lejutottunk olyan mély szikla-hasadékokba, amelyekről azt hinné az ember, hogy lehetetlen oda lejutni, vagy ha lejutott, vissza fölkapaszkodni.

— Ugyan, ugyan! elégedetlenkedett a mama. Nem is hittem volna, hogy az öreg ur ilyen meggondolatlan. Mire való az ilyen nyaktörő vitézkedés?

— Mondom, mamácska, hogy nem veszedelmes, csak látszik olyannak. Aztán nem ok nélkül jártunk ám ott; igen ritka növényeket találtunk a mélységben.

Nem csak Béla, hanem Domokos bácsi sem gyanította, hogy még egészen más valami is kerülhet onnan elő. Nem is efféléről volt azután szó, hanem arról, hogy kik vesznek majd részt a kirándulásban?

— Meghívtam néhány ismerős családot, mondá Zombolyi ur. Természetesen Domokos bácsinak is velünk kell jönnie, meg a tiszteletes urnak és Sándornak is. Holnap látogassatok el Sándorhoz és hívjátok meg.

Béla már előre örült a készülő mulatságnak, míg Zoltán, bár persze ő is örült, egyelőre mégis inkább azzal a gondolattal foglalkozott, amely most mindig a fejében motoszkált. A két testvér szinte szerepet cserélt: Zoltán járt komolyan, tünődve, Béla pedig derülten. Nem mint ha Béla nem gondolt volna többé a maga nagy bajára, mert biz' az napjában többször is megfordult a fejében; de teljesen megnyugodott benne, hogy szülei nem csak hisznek ártatlanságában, hanem Domokos bácsival együtt majd valamiképp tisztára mossák a becsü-

letét. Azt nem is sejtette, hogy Zoltán is éppen ebben fárad.

Nem gyanította maga Zoltán sem. A megbízást, melyet Domokos bácsitól kapott, olyan formán magyarázta, hogy az öreg ur meg akarja Sándort tréfálni azért a vakmerőségért, amellyel eltagadta, amit Domokos bácsi és Zoltán egészen jól láttak.

— Nem értem ugyan, miért tartja olyan fontosnak? De az ilyen öreg urak sokszor igen nagyra vannak az ő apró tréfáikkal. No, igaza volt, hogy én könnyebben kiderítem... Azt hiszem, már ki is találtam a módját.

Másnap alig hogy megreggelizett, fogta a kalapját és senki-nek sem szólva, hová megy, szaporán léptekkel nekiindult a hegyi ösvénynek, mely a vasuti állomáshoz

vezetett. S még messze volt a dél, amikor már ismét otthon volt.

Délután Béla és Zoltán ellátogattak Sándorhoz, aki ugyancsak örömmel fogadta a meghívást. Természetesen mindjárt tudakozódott, kik lesznek a társaságban?

Mikor megtudta, hogy Domokos bácsi velök tart, nagyon fintorgatta az orrát s félvállról mondá:

— Ez az unalmas öreg bácsi csak rontja a mulatságot.

— Domokos bácsi unalmas? szólt Béla.

Hogy mondhat sz olyat? Igen kedves, vidám öreg ur.

— Néha. De aztán eszébe jut, hogy ő valamikor tanár volt s azzal akar mulatni, hogy keresztül-kasul examinálgat.

— Én azt sem bánom. Amit tudok, mért ne felelném? Még a pálya-művet is átnézte.

— Az enyémet is kutatta, mert szóba került. De én bizony nem adtam elő s ez nem tetszett neki. Még azt mondta, hogy talán nem merem elő mutatni.

— De hiszen az intézetben dicséretet kapsz érte!

— Kaptam bizony! De elég volt az, hogy ott vesződtem vele; majd még itt is bírálatom ilyen akadékoskodó kiszolgált professzorral! Azt mondtam neki, hogy a dolgozatom nincs itt, az intézetben hagytam.

— És nem igaz, ugy-e? Mert itt van!

»VÖRÖS-HAGYMÁT VEGYENEK!«

(Lásd a 102. lapon.)

— Persze hogy itt.

— No, az nem szép, hogy eltagadtad.

Ekkor Zoltán nevetve szólt közbe:

— Az eltagadásban mester vagy; magam is tapasztaltam, mikor a kulcsot elvesztetted.

— Már megint azzal, a kulccsal boszszantsz? szökönt föl Sándor szinte indulatosan.

— No, no, csak ne pattogj! Hiszen inkább nekem volna okom haragudni, hogy olyan együgyűnek tartasz, aki még azt is el engedi disputálni, amit a tulajdon szemével látott.

— De ha mondom...

— Hiába mondd. Inkább valld meg, hogy nekem volt igazam. Mert én most azt is tudom, hogy a kulcs ismét nálad van. A Karikás Peti hozta el számodra.

Sándor a füle czimpájáig vörösödött el. De a következő pillanatban már nagyot nevetett.

— No, ha olyan nagyon érdekel az a kulcs, hát... igaz, úgy van. Nagyon egyszerű história. Eleinte azt hittem, hogy mikor az intézetben beraktam a holmimat az uti ládámba, betettem a kulcsot is; természetesen nem akartam idegen kulcsot átvenni, mikor a pálya-udvaron kínálgattad. Itthon aztán kerestem, nem találtam és eszembe jutott, hogy talán mégis a zsebemben felejtettem. Csakugyan az én kulcsomat találtad meg. Hát elküldtem érte a Petit, mert magam biz' én nem akartam oly messzire gyalogolni. Neked pedig most azért nem akartam mindjárt megvallani, mert rösteltem a régibb elharmarkodott beszédemet.

Sándor olyan természetesen mondta el ezeket, hogy bajosan akadt volna valaki, aki el nem hiszi. Csakugyan, olyan egyszerű kis eset az egész, amilyen akárkivel meg-

történhetik, kivált pedig vakációra készülõ szeleskedõ diák-emberrel. Zoltán és Béla jól tudták ezt saját magukról, mert biz' õk szintén sokszor elfelejtettek, elhagyogattak csomagolás közben mindenféle apróságot, vagy olyan helyre dugták, ahol aztán maguk sem keresték. Zoltán tehát most már úgy találta, hogy Sándornak ebben a dolgában nincsen semmi feltünõ; azzal a kulccsal nem érdemes tovább foglalkozni.

Még az este jelentette be Domokos bácsinak, hogy a kulcs ott van Sándornál. Most már maga sem tagadja. Nincs is mért. Egészen közönséges, érdektelen história az egész. Az öreg ur azonban láthatólag nagyon megörült a hirnek és elégedetten dörzsölte a kezét.

— Másodszor ki nem siklik... ovatosabb leszek. Megkapom én azt a kulcsot!

Ugyan mi hasznát vehetné annak a közönséges kis kulcsnak?

(Folytatása következik.)

AZ OKOS MANDARIN.

— Kinai mese. —

EGY kínai császár nagy haragjában mély verembe lökette egyik *mandarin*-ját (fõhivatalnok.) Az udvarbeliek nagyon szerették ezt a mandarint s minthogy okos ember volt, elkezdtek érette könyörögni a császárnál. Ez bele egyezett a szabaddon-bocsátásába, de csak azzal a föltétellel, hogy olyan lovat szerezzen neki, mely se szürke ne legyen, se tarka, se fekete, se barna, se daru-szõrű, se kesely, se pej, se fakó, se sárga, se deres ne legyen. Szóval: a császár mind felsorolta azokat a színeket, amilyen színűek a lovak lenni szoktak.

Az udvarbeliek elgondolkoztak. Oda mentek a veremhez, melyben az elitelt mandarin ült és közölték vele a császár kívánságát.

— Jó, mondá ez; elfogadom a föltételt.

A császár megparancsolta: bocsássák szabadon, hogy láthassa, miképen teljesíti kiváságát?

Az okos mandarin, amint kiszabadult, így szólt:

— Mondjátok meg a császárnak, hogy a ló már be van kötve az istállóba, csak el köll érte jönni, de se hétfőn, se kedden, se szerdán, se csütörtökön, se pénteken, se szombaton, se vasárnap, hanem valamelyik más napon, amikor csak a császárnak tet-szeni fog.

A császár mosolygott és megbocsátott az okos mandarinnak.

Oroszbul fordította **Timkó Iván.**

»VÖRÖS-HAGYMÁT VEGYENEK!«

(Képpel a 100. lapon.)

CSERHÁTI kis lány vagyok,
Marsa a nevem.
Zöldséget árulgatok,
Magam termelem.

Inkább termelnék biz' én
Szegefűt, ibolyát;
Inkább öntöznék is én
Rózsát, violát.

De hiába gondozom
Szakadatlanul:
Mert amire behozom,
A levele hull.

Mit termelnék egyebet?
Hát csak termelek
Vörös-hagymát eleget,
Répát, gyökeret.

Elfogyott mind a gyökér
Egy fél nap alatt,
Nyakamban csak egy füzér
Hagyma-fej maradt.

Ó, nagyságos asszonyom,
Az árum remek!
Hisz' olyan olcsón adom —
Kérem, vegye meg!

A VARÁZS-SIP.

— Mese. —

(Képpel a 104. lapon.)

OL volt, hol nem volt, volt egy-szer valahol egy igen szegény favágó, aki a feleségével és két gyermekével a nagy erdőség szélén egy a hogy össze tákolt házikóban lakott. A favágó egész nap künn dolgozott az erdőben, még csikorgó hideg téli napokon is. Csak estére tért haza, hogy családjá körében s a jó meleg tüzhelynél megpihenjen.

Ha szegényesen is, de baj nélkül és békességesen éldegéltek ott a nagy erdő tövében. A gyerekek tulajdonkép nem is ösmertek egyebet annál a házikónál és a közeli erdőnél, az anyjuk sem igen járt el messzire a háztól; de a favágónak néhanéha dolga akadt az uraságnál s ugyan-csak megbámulta és megirigyelte a fényes kastélyt, a nagy gazdagságot. Alig is tudta elképzelni, mire lehet olyan tömérdek kincset fölhasználni? Mikor aztán haza tért s a lobogó tűznél ülve, melengetőzve várta, míg az asszony megfőzte egyszerű vacsorá-jokat: bőségesen elgondolkozhatott róla, milyen nagy a különbség az ő kunyhója és a földes-ur kastélya közt.

Egy zimankós, hó-förgeteges téli este együtt várták mindnyájan, hogy a tüzhely fölé akasztott üstben mindennapi eledelök, a krumpli megfőljön, midőn hirtelen erős kopogás hallatszott az ajtónál s kérő hang szólalt meg:

— Jó emberek, ereszetek be! Eltévedtem az erdőben s el köll pusztulnom ebben a szörnyü időben!

A favágó kinyitotta az ajtót. Izmos fér-fü lépett be. Jó bundája volt, mégis már szinte elkéült az arcza a nagy hidegtől.

— Tessék belől kerülni! szólt a favágó. (Lásd a képet a 104. lapon.) Ez nem ilyen uri vendégnek való hajlék ugyan, de a semminél mégis jobb.

— Hálás leszek, ha bár milyen szerény hajlékot kapok éjszakára, felelé az idegen. És ha valami harapni való akad, juttassatok belőle, mert egész nap nem volt bevető falatom.

— Amink van, azt szívesen megosztjuk. Puha ággyal és finom pecsenyével nem szolgálhatunk, pedig tudom, az ilyen urak efféléhez vannak hozzá szokva; nálunk bizony csak szalma-ágy, fekete kenyér és főtt krumpli akad.

— Nagyon jó lesz az mind, ha szívesen adjátok.

Megvacsoráltak együtt, aztán lefeküdtek és jót aludtak.

Más nap reggel az idegen így szólt:

— Jó emberek, nagyon köszönöm a szíves vendéglátást. Meg is akarom hálálni. Nem pénzt adok, mert annak mi hasznát vennétek itt az erdőben? Hanem ime ez a kis ezüst sip. Ennek az a büvös ereje van, hogy aki belefúj és kíván valamit, azonnal megkapja. Nektek adom, de oly föltétellel, hogy jól használjátok; és ha magatoknak jólétet szereztek vele, soha se feledkezzetek meg a szenvedőkről és szükölködőkről sem.

Mikor az idegen eltávozott, a favágó kétségeskedve nézegette az ezüst sipot.

— Valjon igaz-e, amit mondott vagy csak elbolondított? No, mindjárt megtudjuk. Ma épp vasárnap van, de nekünk bizony ez is csak olyan böjtös nap, mint a többi. Hát teremjen itt jó pulyka-pecsenye meg fánk, meg jó bor, kávé, szivar, akár csak a földes-urnál!

Belefujt az ezüst sipba és ime . . . maguk sem tudták, hogy és miképen: de egyszerre csak ott termett az asztalon minden, amit kívántak.

Volt aztán dolga az ezüst sipnak. Bezeg nem vágott már fát a favágó, hanem egész nap sipolt és törte a fejét, hogy mit kívánjon? Alig pár nap mulva rá sem lehetett ismerni arra a tájékra. A házikó helyén pompás kastély állt, az erdő egy része gyönyörű kertté alakult. Fényes hintók, tüzes lovak, liberias inasok álltak rendelkezésre; benn a kastélyban tömérdek kincs és minden szép és jó, amit az embernek szeme-szája megkívánhat. És mind ezeknek közepette az egykori favágó mégis jóformán elégedetlenül járt-kelt, mert még folyvást akart volna valami újat, jobbat, de már nem tudta kieszelni, hogy mit kívánhatna még?

Eszteendőket multak . . .

Megint tél volt, megint kegyetlen hóföregteg dühöngött, mikor szegényes öltözetű vándor kopogtatott késő este a kastély kapuján és hajlékot kért. A cselédség durván utasította el, de a vándor nem tágitott.

— Kérdezzétek meg az urakat, az bizonyosan másképp gondolkozik.

— Éppen az ő parancsára cselekszünk így.

A vándor elbusultan ballagott odább s egy szegény embernél tért be, akinek elpanaszolta, hogyan járt a kastélyban.

— No, ott ugyan jó helyen kopogtattál! felelték neki. Nem kapott attól a durgazdag embertől még soha senki egy falat kenyeret sem; dölyfös elbizakodottságában még látni sem akarja a szenvedőt, szükölködőt.

A vándor még inkább elszomorodott és hinni sem akarta, amit hallott. Más nap valami ürügy alatt mégis bejutott a kas-

tély urához, aki kényelmes pamlagon hevert, míg az ezüst sip ott feküdt közel az asztalon. A szegény vándor segítséget kért . . . hát bizony meggyőződhetett, hogy igaz volt az mind, amit a kastély uráról beszéltek. Mert a gögös ember durván ráförmedt,

hogy tüstént takarodjék, mert különben szolgálóival dobhatja ki!

— Midjárt megyek, mindjárt, szölt a vándor. De ismerős kis szerszámot látok itt, ezzel van egy kis dolgom.

Gyorsan fölkapta a sipot s így folytatta:

— TESSÉK BELŐL KERÜLNI! (Lásd a 103. lapon.)

— Emlékszel-e a föltételre, amellyel ezt a sipot kaptad? Tudom, hogy emlékszel, de a jólét és gazdagság fölfuvalkodottá és szivtelemné tett. Aki nem használja jóra a szerencse ajándékát, az nem is érdemli, hogy élvezze. Térj vissza oda, ahol voltál!

Belefújt a sipba és . . . a favágó arra ébredt, hogy ott ül szegényes viskójában a tüzhelynél, várva, míg elkészül szerény vacsorája.

És vágta tovább csikorgó hidegben is a fát, szegény favágónak maradt élte fogytáig.

hatta,
ezt az
épp m

—
Hisze
czán a

—
mint

—
hideg
bad
közel
is éh
találó

—
tűröd

—
bölc

—
nan r

JÓ TANACS PRÓBAJA.

— Állat-mese. —

NEM igen vidám képpel kuczorgott Nyuszi a bokor tövében. Akár ki is láthatta, hogy nincs jó kedve. Észre is vette ezt az ő barázda-billegető ismerőse is, aki épp most bukkant rá és csodálkozva szólt:

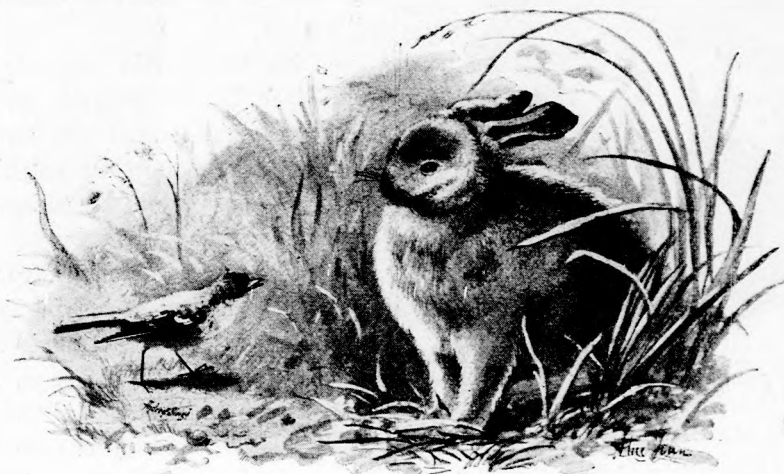
— Nini! Nyuszi! Hogy kerülsz te ide? Hiszen tegnap még ott láttalak a ház tornácán a ketreczben. Csak nem szöktél meg?

— Mi tagadás? . . . meg biz' én! Nem

jószántomból éltem ott, erőszakkal zártak a ketreczbe. Hát ma reggel, hogy az a kis leányka nyitva felejtette a ketrecz ajtaját, én bizony ill' a berek! . . . elillantam.

— Ezt nem hittem volna! S az a jó kis leányka, tudom, sir utánad. Sokszor néztelek a közeli fáról, milyen jó dolgod van, milyen finom csemegékkal tart és mily gyöngéden czirógat!

— Igaz, jó leányka, nagyon jól bánt velem; de hát a szabadság, tudod, mégis jobb mindennél.

— NINI NYUSZI! HOGY KERÜLSZ TE IDE?

— No, pedig nem olyan képet vágsz, mint akinek nagyon vig a kedve.

— Hm! Persze, most még kissé bajos . . . hideg van, didergek, mert elszoktam a szabad mezőtől . . . félek is, mert itt még közel vagyok az emberekhez . . . aztán meg is éheztem és csak száraz, fagyos kórót találok.

— Biz' ez sok baj egyszerre! De hát minek tőröd, mikor oly könnyen segíthetsz rajta?

— Ugyan miképen? Hadd halljam a bölcs tanácsod.

— Egyszerű az: vissza sétálsz oda, ahonnan megszöktél. Meglásd, milyen szívesen

fogad a kis leány s mindjárt lesz meleg tanyád, jó eleséged; bántani pedig nem fog senki sem.

— Csakugyan, ezt megtehetném. De mondd csak, barátcskám, te nem fázol tél idején?

— Jaj, dehogy nem! Éhezem is, fázom is, keserves az életem s ha a házak táján járok, gonosz fiuk megdobálnak.

— No's, hát én is adok neked jó tanácsot. Én, ha már megszöktem, röstellek vissza térni; de az a jó leányka, tudom, nagyon szereti a madarakat is. Tehát szállj oda, fogasd el magad s majd meglátod, milyen jó dolgod lesz!

— Mit? Rabságba menjek a magam jószántából? De már azt nem teszem, bár mennyit éhezem.

— Nem? Hát mért ajánlottad nekem? Máskor, barátoskám, ne adj másnak olyan tanácsot, melyet az ő helyébe magad nem fogadnál meg.

Szólt Nyuszi és nevetve futott odább, fölkereste nyul-atyafiságát s szabadon él s boldogan.

AZ ELJÁTSZOTT VÁSÁRFIA.

— Kicsi beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

— RAJTA, rajta! Előre! Hamar föl a bástyára! Már nincs golyójuk, mindjárt elfoglaljuk a várat!

— Golyókat! Gyorsan! Mariska, siess hát! Jaj te ügyetlen! Itt az ellenség!

Kapaszkodott Mariska, de mire néhány hógolyóval oda szaladt a testvéreihez, már későn volt. Az ellenség rettenhetetlen bátorsággal fölkapaszkodott a hóvár falára és ekkor kész volt a veszedelem; mert az ostromló sereg három izmos fiuból állt, a védők közt pedig csak két fiu volt és egy leány; s így, mialatt Feri és Pali birokra keltek a behatólók Ákossal és Dezsővel, a

harmadik ellenséges vitéznek, Karesinak nem volt aki utját állja. A kis Mariska hősiiesen megpróbálta ugyan, de az erős Karesi izibe leterítette a hóba, s aztán a vár közepén a zászlóhoz sietett és elfoglalta.

— Győztünk! Kezembem a zászló! Elfoglaltuk a várat! Éljen!

Feri és Pali kénytelenek voltak meghódolni, mert nem tagadhatták, hogy a zászlójuk oda van. Feri azonban, a három testvér közt a legöregebbik, legalább csökkeneni akarta egy kicsit az ellenség diadalmi ujjongását.

— No bizony, de nagy diadal, mikor voltaképen hárman vagytok egy ellen! Mariska jóformán semmit sem számít és Palika sem sokat, mert tiz golyóbist is dob, amíg egyszer talál. Igazában csak én magam védtem a várat.

Mariska, az igazat megvallva, nem sokat törődött vele, hogy a bátyja ilyen kevésbe vette az ő vitézkedését; ugysis csak sziveségből segítette ki a testvéreit, mikor ezek a szomszéd Ákosékkal háborusdit játszottak. Palikának azonban nagyon zokon esett, hogy még ő sem sokat számít a csatában, mikor pedig ő olyan roppant hősi hajlandóságokat érez magában!

A hadakozó felek, akik különben igen jó szomszédságban éltek, a vár-ostrom után egyebet játszottak és oszonna idején vígan tért kiki haza; oszonna közben pedig Palika is teljesen megfélekedezett a veszített csatáról. Hát még mikor a mama így szólt:

— Nagy vásár van. Kimegyek, szétnézek egy kicsit. Ha akartok, velem jöhettek.

Feri, aki jó tanuló volt, felsóhajtott:

— Jaj de jó volna! Csak hogy még nincs készen az írásbeli dolgozatom holnapra . . . Nem mehetek.

Anna
Palika.
ték a m
dek vás
hogy, s
mind s

— C
gyünk

— J

Mar
lapodo
tott m
okosko
Marisk
dében
de nag

— J

nem a
ott tu

Elm
elmon
czimlap
igazán
játéksz
bül a
tett k

—

De ez
vereb
találo

Pal
vei vo
Ferin

—

mert
Tele
És az
az kö
tábor

Annál inkább kaptak rajta Mariska és Palika. Jó melegen felöltözve vígan kísérték a mamát a vásáros bódék közé. Tömerdek vásárolni valót is találtak volna, csak hogy, sajna! . . . a mama nem találta azt mind szükségesnek, amit ők.

— Ó, mamácska. Hiszen csak nem megyünk vásárfia nélkül haza? szólta Mariska.

— Jól van no, hát válasszatok valamit!

Mariska egyik mézes-kalácsos bódénál állapodott meg s nagy csomó édességet adott magának. Palika azonban furfangosan okoskodott. A nyalánkságból majd kap ő Mariskától úgy is; amott a harmadik bódében pedig látott ő egyebet, ami nagyon, de nagyon jó volna neki. Így szólta tehát:

— Nekem nem köll holmi édesség, hanem amott . . . abban a bódében ni . . . ott tudnék valamit választani.

Elmentek a játékos bódéhoz, s itt Palika elmondta, mi a kívánsága. (Lásd a képet a czímlapon.) Olyan puskát akar, amelyből igazán lehet löni. Volt olyan is, igen ügyes játékszer: erős rugó pattantotta ki a csőből a golyót, vagyis a golyó helyett beléje tett kövecskét.

— Jól van, megveszem, szólta a mama. De ezzel bajt is okozhatnál, tehát csak verebekre csattogtathatod. Azokat úgy sem találod el.

Palikának azonban egészen másféle terve voltak s mindjárt el is mondta otthon Ferinek.

— Nem fognak Ákosék többé legyőzni, mert én ezzel a puskával fogok lövöldözni! Tele rakom a zsebemet kavics-golyóval. És az lesz a szabály, hogy akit eltalálok, az köteles elesni, aztán vissza térni a maga táborába és onnan indulni újra a csatába.

Feri is, de másnap Ákosék is csak nevettek rajta.

— Ezzel még annyira sem találsz, mint a hó-lapdával, ha ha ha! kaczagtak a fiúk. Pedig kár volt nevetni.

Mindjárt másnap újra a vár-ostromot játszották. Palika hatalmasan lövöldözött, de biz' a golyói mindig eltévesztették az ellenséget, amin Ákosék nagyot nevettek, maga Palika meg persze boszankodott.

— Még a puskádat is zsákmányul ejtem! szólta Ákos nevetve s roham-lépésekkel közeledett.

Mikor már alig három lépésnyire volt, Palika elcsattintotta a puskáját és . . . no, ez úttal alaposan talált. Ákos nemcsak elesett, hanem rémulten föl is kiáltott és aztán fekvé maradt, az arczából pedig patakzott a vér.

No, igaza lett Palikának, nem győztek Ákosék. Hanem persze még sem télt öröme a diadalban, mikor látta, hogy Ákos igazán megsebesült s két testvére ápolgatja. Az éles kavics mélyen furódott be Ákosnak az arczába. Csak orvos veheti onnan ki. Sietni kellett haza.

Ákosék nem haragudtak meg, de hát eltitkolni a bajt nem lehetett s a győzelmes Palika talán még sápadtabban tért haza, mint a sebesült Ákos. Nem is hiába. Mert a mama csak hamar mindent megtudott.

— Ugy-e az t mondtam, hogy csupán verebekre szabad lövöldözned?

— Igen . . . de . . . de . . . hiszen nem lett volna baj . . . én a kabátjára czéloztam . . . ott meg sem érezte volna . . .

— No, ha olyan jól tudsz bálni a puskáddal, hogy három lépésről is arczban találd azt, akinek a kabátjára czéloztál, akkor már éppen nem a kezvedbe való.

S a remek puska zár alá került, ott nyugszik most is a csukott szekrényben. És Palika búsán tünődik, hogy aki eszén nem jár, milyen hamar eljátszhatja a legkedvesebb vásárfiát.

BETEG-LÁTOGATÁS.

Ó KEDVES Antikám,
Be régen láttalak!
Már vagy két délután
Hiába vártalak.

Mondok: tán bajod van,
Hogy nem néztél felénk?
Nem éltél pontosan
A rendelet szerént?

Tán még most is köhögsz?
Ezért nem jársz ki te!
Nyügös vagy, egyre nyögsz . . .
De fut már Erzsike!

Szaladok, sietek . . .
Az ernyöm! . . . Kalapom! . . .
Kosarat is viszek . . .
Megyek már, galambom!

Hadd nézzem arcocskád! . . .
Halvány egy keveset . . .
Építsünk palotát
Négy-emeleteset!

Szép Tündér Ilona
Hurczolkodik bele;
A kártya-palota
Tündérrel lesz tele.

DERÜLT ÓRÁK.

— Két uj játék. —
(Képpel a 109. lapon.)

SOK kis olvasóm írja, hogy sikeresen próbálkozott meg az uj játékokkal, melyeket a »Kis Lap«-ban már bemutattam. De még ujakat kérnek. Ime tehát ismét bemutatok hármat.

Az ábécze. Ez a játék nagyobb társaságnak és olyan időre való, mikor egyéb, fárasztó játék után pihenni akarnak, de pihenés közben mégis szórakozni. Kényelmesen leheverednek tehát a székre, dívánra, de úgy, hogy félig-meddig kört alkossanak, vagy legalább is pontosan meg legyen határozva, hogyan következnek egymás után. Semmiféle eszköz, sem mozgás nem szükséges e játékhoz, de igenis figyelem és leleményesség, mert a játék ábécze-próbára teszi a játékos esztét. Ilykép foly a játék:

Az e
kiolvasá
bötüt m
nak m
amely
a máso
madik
dolni, r
nak, ar
mondja
höz ho
kezdett
degrik

gondol
ke böt
rék, k
keny,
Min
befeje
akkor
hogy
hassa
mind
szabál
értelm
bötük

Az egyik játékos, akit sorshuzással vagy kiolvasással választanak, tetszése szerinti bötüt mond, pl. *K*. Jobb-oldali szomszédjának most valamely szóra kell gondolni, amely *K*-val kezdődik s ennek a szónak, a második betűjét mondja ki pl. *E*. A harmadik játékos köteles olyan szóra gondolni, mely *ke*-vel kezdődik s annak a szónak, amelyre gondolt, a harmadik betűjét mondja ki, pl. *S*. A negyedik játékos a *kes*-höz hozzá teszi egy általa gondolt *kes* kezdetű szó negyedik bötűjét és így mindegyik játékos egy-egy bötűvel toldja meg,

míg végre valamelyik olyan bötüt told hozzá, amellyel teljes értelmű szó támad. Akinek ez sikerült, az a nyertes és ő adja föl az új kezdő-bötüt.

Nem szabad vaktában akár milyen betűvel toldani meg a megkezdett szót, hanem csak olyannal, amely igazán teljes értelmű szó felé vezet; vita esetén mindenki köteles megmondani, milyen szóra gondolt és ha a megkezdett szóhoz olyan bötüt toldott, amely után nem lehet többé értelmes szót alkotni belőle, akkor zálogot fizet. Hanem persze, mindenki más más szóra

HOL A KEFE?

gondolhat. A föntebbi előadott példánál a *ke* bötük folytatása lehet, *kedv kellem, ke-rék, kevés* stb.; a *kes*-ből még lehet *kes-keny, keselyű, keserv, keserű* stb.

Mindenkinek arra kell törekednie, hogy befejezze a szót; ha pedig még nem lehet, akkor olyan betűt igyekezzék mondani, hogy az utána következő játékos se találhassa meg könnyen a befejező bötüt; de mindig pontosan meg kell tartani azt a szabályt, hogy a kimondott betű igazán értelmes szó felé vezesse tovább az előbbi bötüket. A negyedik ötödik bötü után per-

sze már legtöbbször úgy alakul a szó, hogy csak egyféleképp lehet tovább vezetni s ilyenkor a játékosok gyorsan egymás után fűzik hozzá a betűket, az utolsó pedig, aki befejezte, mindjárt kikiáltja az új kezdő-bötüt.

Hol a kefe? Ez a játék is annál mulatságosabb, minél többen vesznek benne részt. Mindenek előtt egy hosszú zsinór szükséges; ennek a két végét össze kötik s a játékosok nagy kört alkotva, mindegyik meg fogja balkezelével a zsinórt, a jobb kezét pedig hátra dugja. A körben foglal állást a kereső, akit a játék kezdetén sors-

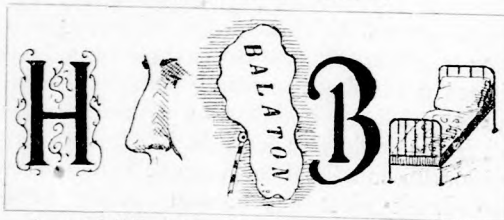
huzás vagy »kiolvasás« jelöl meg; egyik játékos pedig hátra vetett jobb kezében lehetőleg kicsiny kefét rejteget.

A játékosok valamely nótát dalolva körül járják a közepén álló keresőt, aki aztán taps-jelt ad és így szól:

— Poros vagyok, hol a kefe?

Senki sem szól, hanem amint a kereső tétozva ide-oda fordul, akkor az, akinél a kefe van, meglesi a pillanatot, mikor a kereső háttal van feléje fordulva, gyorsan és oly erősen, hogy hallani lehessen, végig húzza a kefét a szomszédja ruháján, még gyorsabban vissza dugja a háta mögé és a szomszédja kezébe csempészi, ez megint tovább; úgy, hogy mire a kereső a hang hallatára megfordul, és ott keresi, már bizony nem találja. Akihöz a kereső így szól: »Poros vagyok, add a kefét!«, az köteles jobb kezét fölmutatni (a bal kéz mindig a zsinórt tartja.) Úgyes, szemes játékos azt is megkoczkáztathatja, hogy magát a keresőt keféli végig, mikor ez elég közel és háttal fordul feléje. Persze, villám-gyorsan kell vissza rántani és hátul a szomszéd kezébe csusztatni a kefét, hogy a gyorsan megforduló kereső rajta ne kapja. Aki rajta vesztett, vagy akinél a kereső csakugyan megtalálja a kefét: az vesztes és tartozik a kör közepére állani keresőnek, az előbbi kereső pedig a zsinórnál a többi játékosok közt foglal helyet, s a játék aztán újból kezdődik.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Mesék.“

Az ifjuság számára írta Greguss Ágost.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« L. köt. 5-dik számában közölt rejtett szó megfejtése:

Ék, Szer, Ész = ékszerész.

Helyesen fejtették meg: Reisz Elek, Zsigmondy Jenő, Bódy Ödön, ifj. Münnich Aurél, Kapus Erzsé, Schöpkes Mariska és Gyula, Przybilla Jenő, Hajnik Ilonka és Imre, Gráner Márta, Horváth Jerta, Herzfeld Paula, Vadas Zoltán, Niessner Ella, Blanka és Ali, Andreánszky Klára és István, Harkányi Sándor, Schwarz József és Béla, Sinka Laci, Mérey Ágosta, Császár Ferencz, Rosenberg Ilona, Arthur és Ferike, Kövesi Rudi, Goldschmid Vilma és Piroška, Nékám István, Ordódy Irén és László, Szilasi Erzsé, Sztáray Andorka, Molnár Lajos, Schöpf Szerafina, Kiss Jolán és Jenő, Csicsáky testvérek, Szilágyi Évike, Peláthy György, Zoltán Veruska, Fischl Izabella, ifj. Wolff Gyula, Kirchner Béla, Borbáth Lujzika és Pepi, Berényi Irmé, Hirschler Géza, Sohr Irma, Szelke Hajnalka és Józsi, Lipták Irénke, Kary Fanni, Lukács Gizi és Edith, Sztábel Erzsike, Rapoch Pál, Podleszny Irén, Brüll Albert, H. Kiss Pál, Klain Zoltán, Éder Olga, Szent-Iványi Márta, Horváth Böske, Hosvay Lajos, Eckstein Margit, Reitter Ferike, Farkas László, Angermayer Béla, Koss Zsigmond, Szántó Lajos és Zoltán, Willmann Margitka, Csizék Ilona, Dessevity Sárka és Ilonka, ifj. Boróczy Lajos, Ganz Margit, György és István, Draskovich Géza, Kropf Pista, Molnár testvérek, Árkosi Ferike, Kanitzer Pista, Dérer Alice és Viola, Saláth Ilona, Reif Margit, Draskóczy Sári, Weinberger Elvira, Riza és Gyözö, Gallatz Margit és Paula, Kubinyi Boriska és Dárius, Badány Gyula, Abos Mincsi, Krausz Hajnal, Koppán Lajos, Szilágyi Rózsika, Pollák Alfréd, Vladár Matild és Endre, Szőke Jolánka, Annus és Palika, Scheiber Lilla, Grünhut Lucy és Elza, Payr Hugó, Patterson Margit és Orsolya, Jacobi Erzsike, Wieland Albert, Fried Vilmos, Buchvald Jolán, Ohrenstein Klára, Rosenberg Antonia és Pál (hiányosan), Jakab Böske és Margit, Gerlóczy Endre, Gervay Mariska, Erzsike és Mike, Fazekas Ida és Piroška, Rakovszky Zsófia, Moesz Ilonka, Kohn Irma, Sándor és Józsi, Piller Géza, Záborszky Dezső, Bayer testvérek, Váné Ferkó, Bruck Juliska, Hézszer Aurél (szívesen látlak kis hiveim nagy seregében. F. b.), Dubay Irmus, Varga Margit, Salzberger Aranka és Nándor, Hecht Margit és Piroška, Nagy Ilonka, Haszlinger Feruska (? vagy Teruska? Ferencz vagy-e avagy Teréz? F. b.), Weisz Angela, Scharf testvérek, Schwimmer Berta, Irinyi Szabolcs és Csaba, ifj. Haviár Gyula, Krausz Géza, Wáhl Viktor, Herczeg Ilonka és Albert, Deutsch Jenő, Barkóczy István és György, Dely Margit, Kaczvinszky József, Manheim Lajos, Buda Margit és

Lenke,
terlitz
Eckstein
Lajos,
zsika,
küldöd

egyik
Irma, S
Lajos,
Micz,
Berta,
pán R
lyessy
Grünba
git, Sz
nay A
Endre
és Józ
elhinne
sem lá
dolog e
gyaráz
Laczko
Hollak
Ottó,
Krausz
ifj. M
Imre,
(? Jani
nak is
Kléber
mert
Ferike,
Ödön,
riska,
Alice,
rike, Z
Kiss I
nevét
ifj. Sz
Nátafa
Tölg V
Bolyó
stein I
Maricz

A ju
ténvén
Kolos
seköny
könyv
a kiad

A »
vény
Albert
Hugo,

Lenke, ifj. Knobloch József, Zinner Erzs, Austerlitz Erzs és Lajos, Schweitzer Adélka és Ernő, Eckstein Irma és Margit, Alexy Elza, Groedel Lajos, Lázár Vilma, Klein Arthur, Kalmár Rózsika, Veisz Irma (ha két rejtvény megfejtését küldöd egyszerre, könnyen megeshetik, hogy az egyik már elkésett a kisorsolástól. *F. b.*), Glósz Irma, Szécsi Jenő, Szent-Iványi Carla, Stermeczky Lajos, Weisz Rózs, Gyenes Zoltán, Lám Nelli és Miczi, Spitzer Flora, Klopstock Thekla, Seunig Berta, Molnár Ferike, Luzsa Annus és Béla, Stépán Róza, Böhm Gyula, Angyal Irma, Keörtvélyessy Zoltán, ifj. Röck Gyula, Weisz Aurél, Grünbaum Margitka, ifj. Jákó János, Braun Margit, Székely Margit, Jekelfalussy Gizike, Kolczonay Alice, és Editke, ifj. Klein Sándor. Fáy Endre és Árpád, Igaz György, Engeszer Janka és Józsi, Heumann Ödön, Danielisz Jenő (bajos elhínnem, hogy ne tudnád, mi az *ék*. Hát soha sem láttál még éket beverni? Olyan közönséges dolog ez, hogy környezetben mindenki megmagyarázhatja és meg is mutathatja. *F. b.*), ifj. Laczkovich Béla, Havas Margit, Herzl Antal, Hollaky Ferencz, Asványi Irénke, Rátz Vilma és Ottó, Schwartz Sándor, Mihályi Ernő és Zoltán, Krausz Juliska, Heszke Irmus, Frank Rózsika, ifj. Molnár Gyula, Máriássy Anna és Pa, Kulín Imre, Fried Emil, Takách Ilonka, Havas Janika (? Janika-e vagy Fanika? Aláírád ennek is, annak is olvasható. *F. b.*), Lándesz Janka és Jenő, Kléber Elemér (ne cífrázd ki annyira a nevedet, mert alig bírtam kibővíteni. *F. b.*), Kelecsényi Ferike, Szilágyi Jolán, Propper Aranka, Steinhübel Ödön, Grubits Mariska, Bähr Sándor, Farkas Mariska, Ilonka és Laczi, Kostyál Ilonka, Neumann Alice, Lányi Rudolf, Fekete Kálmán, Grosz Terike, Zauner Ríkhárd, Várady Böske és Zoltán, Kiss Ilona, Lányi Rózsika (alkalmasint a magad nevét olvastad kétszer. *F. b.*), Kövesdy Anika, ifj. Szádeczky Lajos, Klein Jolán, Polgárdi Jenő, Nátafalussy Béla, Bartók Bella, Áchim Mariska, Tölg Vilmos, Berezzely Yerta, Mihályi György, Bolyó Pálma és Károly, Kreibik Sándor, Königstein Margit, Selevér Flora, Szemők Katicza és Maricza, Baik Mihály, Vancsó Anna.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Lukács Gizi és Edith, Kolozsvártt*, kiknek a jutalom-könyvet (*»Kis mesekönyv«*, Grimm testvérek után, a *»Forgó bácsi könyvtára«* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadóhivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* L. köt. 4-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Hardt-Stummer Albertine és Bettina, Grünhut Lucy és Elza, Payr Hugo, Kiss Erzsike, Farkas Mariska, Ilonka és

Laczi, Bayer testvérek, Szabó Elza, Luzsa Annus és Béla, Kolczonay Alice és Editke, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Nátafalussy Béla.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Slachta Margit. Nem a legjobb izlésű írási szokás, melyet sokan a tartozó udvariassággal vétenek össze, hogy levelöket ezzel kezdik vagy fejezik be: »Ne tessék haragudni, ha stb«. Már miért az Isten szerelméért haragudnék én azért, hogy nekem irsz? Hiszen hivatásomnak egy nagy része az, hogy levelet bontogassak és olvassak. Ha pedig igazán olyan a levél, hogy haragra okot szolgáltat, akkor azt a levelet megírni sem szabad. Hát nincs igazam, Margitkám? Ez különben nem csupán neked magadnak, de nagyon sokotoknak szól, akik mind azon kezdik vagy végzik: »Ne tessék haragudni!« — **ifj. Jákó János.** Ügyes a rejtvény. Nem is állná a közlése utját semmi, csak éppen az én személyemmel ne foglalkozna. — **Pessi Lipót.** Az előző üzenet neked is szól. — **Klugmann Vilmos.** Soraidból azt látom, hogy különb dolgok szerkesztésére vagy képes, mint aminőket bemutattál. Elvárom, hogy igazold föltevésemet. — **Kostyál Ilonka.** Dehogy megyek el a kaputok előtt, ha egyszer arra felétek vezérelne a kedvező sors! — **Natti Clotildka.** Mért ne hinném el neked, hogy szorgalmas olvasóm vagy? Inkább az ellenkezőjében kételkedném. Két kedves madarad, gólyád s pávád elpusztulását részvevő tudomásul veszem. Hogy 1 vagy 4 éves korában hozza-e a gólya a kis babákat, biztosan meg nem mondhatom. De aligha nem inkább 4 éves korában, amikor már erősebb. — **ifj. Rapaics Romeo.** Nem küldted be a megfejtést, tehát nem használhatom a rejtvényedet. Ha még egyszer beküldöd, olvashatón s egyforma rendeket írj. — **Schönberg Irén.** Jól esett a kedves emlékeztetés. Mint jó mamádat akkor, most téged fogadlak szeretettel. — **Hajnalka.** Miféle Hajnalka vagy te? Így magában ezzel a keresztnévvel a megfejtést nem közölhetem. — **Veisz Béla.** Minekutána felvilágosítottál, megrovásom tárgyaltan. Csak írj bátran tollal, tentával. — **Rakita Béla.** Azt a mór-stylű csillagot bizony takarosan rajzoltad meg. Tán az építészeti pályára érzel magadban kedvet? — **»A királyné koronája.«** A szerző nevét első sorban illetti meg a nyilvánosság. A fordítóé csak azután következik. Maga a művecske nem volt érdemes a fordítás fáradságára... ha ugyan fordítás. — **Szilágyi Szilárdka.** Nem értem a panaszodat, hugocskám. Ha valamely számot nem kaptál, reklamáld a kiadó-hivatalnál, vagy fordulj ahhoz a kereskedőhöz, aki mást gondolt s nem rendelte meg a *»Kis Lap«*-ot. — **Lányi Rozika.** Ha már olyan régi a dolog, inkább újabb alkalmat várjunk. — **Csepregy Margit.** Jól megesináltad, kis hugám.

De olyan fogas, hogy érettebb embernek is munkát adna, főképen a sok csonkítás miatt. Ebben már némely beküldő tulságba megy. Annyi részt huzogat át s annyi hiány-jeleütő (apoztrof)-jeggyel tarkázza meg, hogy az egyiket, mint éppen egy mult-heti küldemény is bizonyítja, minden elméssége mellett sem közölhettem, mivel a »Konstantinápoly« névből éppen csak egy s-et hagyott meg. Minden rejtvény névtelenül jelen meg. — **Szathmáry Ilonka.** Nem mulik el hét, hogy legálább százan, különösen újabb olvasóim közül, az én szívem igaz öröme az nem írának nekem, mennyire szeretik a »Kis Lap«-ot. Te is ezek közé tartozol. De a sok száz közül eddig egy sem kívánta, hogy az ilyen nyilatkozatára külön feleljek. Már most képzeld el, ha minden ilyen levélre száz-vagy kétszázszor ez az üzenet menne: »Boldog vagyok — édes öröömre szolgál — kedves tudomásul veszem — buzdítással volt rám, stb. hogy a »Kis Lap«-ban gyönyörűséget leled.« Ami azt jelenti, hogy a te soraid, melyek a »Kis Lap«-ot éneklik meg, mégis jól estek nekem. Ebből a rovatból megértheted, milyen tartalma levelet illeti meg a válasz. — **Marich Agost.** Bátran megtehettél volna pedig, hogy a megfjitéseket beküldjed. — **Pollák Alfréd.** Jó, de könnyű. — **Alexy Elza.** A forrás megnevezésével s olyat, mely igazán érdekes a fordítás fáradságára, küldhetsz. — **Herzeg testv.** Kettőn vagytok megnevezve s a levél az első személyben szól. Hát kiötök a beküldő? A régi, ha be van sorozva, napvilágot is lát. Ne feledd, hogy sok százával van ilyesmi a fiókomban, a »K. L.« pedig hetenkint csak egyszer jelen meg. Az újabb rejtvényt, melyet kissé nyélbe kellett sütnöm, szintén megjelentetem. A másik (Toronto) már nagyon ismeretes. — **Kohn Erzsike.** Ilyen panasz, mint a tied is, elég sűrűn jut el hozzám. Olvashattad e rovatban számtalanszor, hogy amely helyes megfjítés nincs megemlítve, nem jutott el hozzám. — **Kacsvinszky József.** Fogadásaitokat ne a »Kis Lap« révén hozzátok tisztába. A drága hely érdemesebb dolgokra van fenntartva. Valamely tartalmas kérdésre szívesen válaszolok. — **Máy Kata.** Ha magad csináltad s ha beválnak, küldjed be. — **Varga Margit.** Leveled csinos írása s annak kedves foglalata egyaránt öröömre szolgált. — **Ohrenstein Klára.** A megfjítést nem szükséges külön mellékletre írni; de ha már írod: olyan takaros legyen az, mint amilyen a leveled. A beküldött osztályozás dicséretedre válik. — **Piller Géza.** A levelet *Forgó bácsi*hoz kell címezni is. Majd ha valami kedvező véletlen közibétek vezet, örömet foglalom el a nekem szánt nagy állást. Kéréseddel fordulj a *kiadó* hivatalhoz. Itt a *szerkesztői* van, s ez egészen más. — **Temsvr (T. K. A.)** A megfjítő *neve* kimaradt a levélből. — **Grünhut Lucy.** Sikerült. Sorát ejtem. — **Kántor Pista, Bencsik Vera, Grünbaum Margitka, Trozoly Fanni, Andreánszky Klára és István.** Kivánságtok nem

sokára teljesebbébe megy. *Rosszcsont Ferke* berukkolt, még pedig egy saját munkájával. Az lesz csak a valami! Mihelyt ki lesznek metszve a hozzá való képek, közlöm. — **Kiszeli Elemér.** A neved lenyomata éppen tizenegyszer parádézik a lev. lapodon. Kérdezed, mit szólok hozzá? Nekem a te sajátkezű névirásod kedvesebb volt volna. — **Ordódy testv.** Különös a ti panaszotok, hogy nem nyertek. Hiszen *sorsjáték!* Csak nem igazgathatom a vak *szerencsét?* És hogy hányan küldenek be rendszeren helyes megfjítést, minden számban láthatod. S azok közül egy sem panaszkodik. — **ifj. Molnár Gyula.** *Szállingóz* vagy *szállinkóz*: mind a kettő helyes. — **Molnár Ferike.** Kéréseddel fordulj az *Athenaeum könyv-kiadó-hivatalához.* — **Kövesdy Aranka.** Csalódásban vagy, kis lányom. De ez a barátságot ne zavarja. — **Sándor Sanyi.** Nagyon régi az. — **Oláh Ilonka.** Érdeklődéssel olvastam levelkédet. — **Heinrich Giza.** Buzgó soraidra a választ megleled ebben a rovatban. — **ifj. Ladányi László.** A te neved is bele kerül a többi közé. Írásodat dicsérhetem. — **Szabó Elza.** Reményem, soká maradunk együtt. — **Weidenhöfer Irén.** Jól teszed, ha ismerőid körében terjeszted a »Kis Lap«-ot, melyet annyira megkedveltél. — **Kuzma Albi és Dinike, Neumann Alice.** Bizonyára gyönyörűséget és tanulást meríthetsz abból a szép könyvből. — **Farkas Mariska, Ilonka és Laci.** Hát mikor is van az az én névnapom? Szt. Forgó napján? Ilyen szent tudtommal nincs, de ez azért a ti jó kívánságtok becsét nem csökkenti előttem. Arczképm nincs. Érzelmeket szívből viszonzom. — **Szilágyi Évike.** Majd megmondják azt az Athenaeumban. — **Angermayer Béla.** Ugy látom fiacskám, nem rég álltal be te még magyar embernek. Ehhez képest persze nagy haladást mutat a leveled. A Pagáti kutyád okosságán s viselt dolgain jól mulattam. Ugy látszik, ő is segített írni egy keveset, mert a soraid itt-ott az ő kaparására emlékeztetnek. Levelet nem illik elhanyagolni, azt gondosan köll megírni. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉST SZERETNE:

Hecht Géza (N. Emöke) *Salzberger* Nándorral. — *Salzberger Aranka* és *Nándor Hecht* Bertával.

ROVÁS.

B. Z. rendetlen, mocskos levelét nem vehetem figyelembe.

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó iskolás gyerekek részére: *Kuzma Albi* gyűjtése 1 korona (Dinike 15 kr., Ilonka 10 kr., Ida baba 5 kr., Albi 20 kr.) *May Robert* 2 frt., *Vertán Magda* és *Margit* 1 frt. Köszönet a kegyes adakozóknak. Az adományokat rendeltetési helyökre juttatom.